

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 16 stycznia 2014r. (data stempla pocztowego) skierowanym przeciwko K. B., (...) S.A.z siedzibą w W., reprezentowana przez pełnomocnika profesjonalnego, wniosła o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 841,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż kwota 841,19 zł stanowi świadczenie, do zapłaty którego pozwana jest zobowiązana z tytułu wspólnej odpowiedzialności materialnej pracowników sklepu nr (...) w T.za niedobór, jaki wykazała inwentaryzacja przeprowadzona u powoda w dniu 18 kwietnia 2013r. Ponadto powód wskazał, że wysokość powyższego odszkodowania została ustalona przy uwzględnieniu zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej (pozew k. 4-5).

Nakazem zapłaty z dnia 30 stycznia 2014r. pozwanej nakazano zapłatę na rzecz powoda kwoty 841,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 16 stycznia 2014r. do dnia zapłaty oraz kwotę 159,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 135,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz zarządziło zwrócenie powodowi ze Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie kwoty 22,50 zł stanowiącej $\frac{3}{4}$ uiszczonej przez powoda opłaty sądowej od pozwu (nakaz zapłaty k. 19).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty złożonym w dniu 18 lutego 2014r. pozwana wniosła o uchylenie powyższego nakazu zapłaty w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana wskazała, że z uwagi na bardzo słabe zabezpieczenie towarów w sklepie, brak monitoringu i ochrony, powierzchnię sklepu wynoszącą ponad 400m² oraz świadczenie pracy na jednej zmianie przez 2-3 pracowników, którzy obowiązek obsługi kupujących musieli łączyć z obserwacją sklepu, pracownicy nie byli w stanie zauważyć kradzieży, które miały miejsce w sklepie (sprzeciw k. 24-25).

W odpowiedzi powyższy na sprzeciw, pismem procesowym z dnia 25 marca 2014r. powodowa spółka podtrzymała żądanie zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kwoty 841,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Następnie w piśmie procesowym z dnia 28 listopada 2014r. pełnomocnik powodowej spółki wyjaśnił, iż w nocie księgowej obciążającej pozwaną zaistniała omyłka rachunkowa w określeniu wysokości obciążenia i wskazał, że prawidłowa wysokość odszkodowania dochodzonego od pozwanej to 756,96 zł. W związku z powyższym pełnomocnik powoda cofnął pozew co do kwoty 84,23 zł dochodzonej tytułem należności głównej i wniósł o umorzenie postępowania w tym zakresie oraz podtrzymał pozew o zapłatę kwoty 756,96 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pismo k. 42-45, pismo k. 162-164).

Pozwana nie sprzeciwiła się częściowemu cofnięciu pozwu przez powoda, zaś w pozostałym zakresie konsekwentnie wносиła o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana K. B.była zatrudniona w (...) S. A.w W.od 6 kwietnia 2012r. do 20 kwietnia 2013r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku Sprzedawca-Kasjer. Miejscem świadczenia pracy pozwanej był sklep nr (...) mieszczący się w T.przy ulicy (...) (świadczenie pracy k. 14).

Sklep nr (...) był sklepem samoobsługowym o powierzchni około 400 m², w którym w 2013 roku zatrudnionych było 11 pracowników, w tym kierownik sklepu. Praca w sklepie była dwuzmianowa i odbywała się siedem dni w tygodniu. Dla prawidłowego obsadzenia zmiany potrzeba było 4 pracowników. W praktyce zdarzało się, że na jednej zmianie pracowało 2-3 pracowników, przy czym każdy z tych pracowników miał wyznaczone oddzielne zadanie, polegające odpowiednio na obsłudze kasowej klientów, obsłudze stanowiska mięsno-wędliniarskiego czy rozkładaniu

i sprawdzaniu towaru. Jednocześnie każdy z pracowników miał obowiązek obserwowania sklepu, co miało na celu przeciwdziałanie kradzieżom.

Towar w sklepie przechowywany był na sali sprzedaży i w magazynie, do którego można było się dostać jedynie przez sklep. Wejście do magazynu nie było wyposażone w dodatkowe zamknięcie.

Sklep był wyposażony w monitoring połączony zdalnie z biurem agencji ochrony mieszczącej się poza siedzibą sklepu. Istniała również teoretycznie możliwość podglądu nagrań z monitoringu w sklepie, ale w praktyce było niemożliwe wobec faktu, iż mogłoby to odbywać się wyłącznie w biurze kierownika, co wiązałoby się z koniecznością opuszczenia sali sprzedaży i stałego przebywania jednego pracownika w biurze zamiast na terenie sklepu. W sklepie nie było ochrony ani bramek antykradzieżowych. Po zakończeniu pracy pracownicy zamykali drzwi sklepu na klucz i włączali alarm (grafiki k. 26-29, zeznania świadków D. M. k. 58-58v, M. W. k. 58v-59, P. K. k. 137-138, zeznania pozwanej k. 151-152).

W sklepie zdarzały się kradzieże. Miały one miejsce w godzinach otwarcia sklepu. Zdarzały się sytuacje, w których pracownicy zauważali, że klienci próbują dokonać kradzieży. Zawiadamiali wówczas kierownika sklepu i wzywana była policja. W takich sytuacjach towar udawało się odzyskać. Nie wszystkie kradzieże były jednak od razu zauważane przez pracowników i zdarzało się, że niekiedy dopiero po fakcie zauważali oni ubytki towaru. W takich okolicznościach policja nie była wzywana.

Ubytki w towarze wynikały również z faktu jego przeterminowania. W powodowej spółce wprowadzono instrukcję zabezpieczenia i wycofania z obrotu partii żywności nie odpowiadającej wymaganiom jakości, zobowiązującą kierowników sklepu do bieżącego monitorowania terminów przydatności do spożycia artykułów znajdujących się w sprzedaży i nie zwalniającą ich z odpowiedzialności materialnej za towary przeterminowane. Jednocześnie w instrukcji określono sposoby uniknięcia przeterminowania towaru (zeznania świadków D. M. k. 58-58v, M. W. k. 58v-59, zeznania pozwanej k. 151-152, instrukcja k. 90-92v).

W sklepie były przeprowadzane inwentaryzacje. Polegały one na dokonaniu spisu towarów z natury, a następnie zakodowaniu tych danych w specjalnym przenośnym czytniku i wprowadzeniu ich do systemu informatycznego powodowej spółki. Pracownicy sklepu nie mieli na bieżąco dostępu do danych uzyskanych podczas inwentaryzacji, ale byli informowani o wynikach inwentaryzacji. Pracownicy podpisywali dokument inwentaryzacyjny. Pracownicy mieli możliwość zgłoszenia zastrzeżeń do inwentaryzacji. Jeśli zdarzały się sytuacje, w których pracownicy mieli zastrzeżenia, nie czynili tego jednak w formie pisemnej, a jedynie ustnie przekazywali swoje uwagi menadżerom dokonującym inwentaryzacji (zeznania świadków D. M. k. 58-58v, M. W. k. 58v-59, zeznania pozwanej k. 151-152).

W dniu 23 lutego 2013r. pracodawca zawarł z pracownikami sklepu, w tym z pozwaną, umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej. Na podstawie powyższych umów pracodawca powierzył pracownikom łącznie mienie znajdujące się w sklepie nr (...). Powierzone mienie dotyczyło towarów stanowiących własność pracodawcy oraz mienia powierzonego pracodawcy, obecnie i na przyszłość z obowiązkiem zwrotu lub wyliczenia się. Łączne powierzenie mienia obejmowało przeprowadzenie inwentaryzacji zdawczo-odbiorczej według stanu na dzień 23 lutego 2013r. towarów przechowywanych w sklepie nr (...) z udziałem wszystkich pracowników podejmujących się wspólnej odpowiedzialności materialnej oraz podpisanie umów o wspólnej odpowiedzialności materialnej przez wszystkich pracowników podejmujących tę odpowiedzialność. Pozwana uczestniczyła w powyższej inwentaryzacji i nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń ani odnośnie przebiegu inwentaryzacji ani pracy komisji inwentaryzacyjnej.

Zgodnie z postanowieniami umów o wspólnej odpowiedzialności materialnej z dnia 23 lutego 2013 roku, pracownicy przyjęli wspólną odpowiedzialność materialną za szkody spowodowane powstaniem niedoboru w powierzonym mieniu, szkody powstałe w wyniku zaniedbania przez pracowników obowiązku sprawdzania i pisemnego zgłaszania kierownikowi sklepu towarów, których termin przydatności upływa oraz za wszelkie inne straty, wyliczone na podstawie ksiąg handlowych pracodawcy lub odpowiednich dokumentów sporządzonych przez właściwe organy ustalające szkody. Wspólną odpowiedzialnością materialną zostało objętych 11 pracowników: L. B., A. D., O. B., D. M., M. Z., A. P. (1), M. M., M. W., A. K., A. P. (2) oraz pozwana. Zakres odpowiedzialności pozwanej został określony

w wysokości 7,69 %. Ponadto pozwana była obciążona odpowiedzialnością za niedobór gotówki przechowywanej w sklepie w wysokości 25%.

Zgodnie z postanowieniami § 7 powyższej umowy, niemożność pełnienia przez pracownika ponoszącego wspólną odpowiedzialność materialną obowiązków przez okres nie przekraczający 90 dni nie miała wpływu na zakres odpowiedzialności zarówno tego pracownika, jak i pozostałych pracowników ponoszących wspólną odpowiedzialność materialną. W razie przedłużenia się nieobecności pracownika ponad 90 dni, należało w ciągu 7 dni przystąpić do przeprowadzenia inwentaryzacji.

W dniu 16 marca 2013r. powód rozwiązał umowę o pracę z pracownikiem M. Z., związaną umową o wspólnej odpowiedzialności materialnej z dnia 23 lutego 2013r. Po rozwiązaniu stosunku pracy z tym pracownikiem powód nie przeprowadził inwentaryzacji.

W dniu 18 kwietnia 2013r. w sklepie nr 7 przeprowadzono inwentaryzację końcową, która wykazała niedobór na łączną kwotę 9843,48 zł Niedoborem tym zostali obciążeni pracownicy ponoszący wspólną odpowiedzialność materialną wynikającą z umowy z dnia 23 lutego 2013 roku, w tym pozwana. Przy ustalaniu wysokości odpowiedzialności odszkodowawczej powód uwzględnił zakres odpowiedzialności odszkodowawczej poszczególnych pracowników. Powód obciążył pozwaną z tego tytułu kwotą 841,19 zł. Pozwana była powiadomiona o powyższej inwentaryzacji nie zgłaszała zastrzeżeń do jej wyników (umowa k. 16, wyciąg wyciągu ze spisu natury k. 46-47, oświadczenie k. 48, oświadczenie k. 49, wyciąg ze spisu natury k. 88, zeznania świadka D. M. k. 58-58v, zeznania pozwanej k. 151-152, nota księgowa k. 15, rozliczenie inwentaryzacji k. 17).

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy w postaci dokumentów oraz kopii dokumentów, zeznania świadków D. M. k. 58-58v, M. W. k. 58v-59 i P. K. k. 137-138 oraz zeznania pozwanej k. 151-152.

Sąd dał wiarę dowodom z przywołanych wyżej dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, albowiem ostatecznie ich wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu, nie była nadto kwestionowana przez strony.

Sąd dał także wiarę zeznaniom przesłuchanych w sprawie świadków i pozwanej, ponieważ były one wewnętrznie spójne i logiczne oraz korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 124 kp pracownik, któremu powierzono z obowiązkiem zwrotu albo do wyliczenia się: pieniądze, papiery wartościowe lub kosztowności, narzędzia i instrumenty lub podobne przedmioty, a także środki ochrony indywidualnej oraz odzież i obuwie robocze, odpowiada w pełnej wysokości za szkodę powstałą w tym mieniu (§1). Pracownik odpowiada w pełnej wysokości również za szkodę w mieniu innym niż wymienione w § 1, powierzonym mu z obowiązkiem zwrotu albo do wyliczenia się (§2). Od odpowiedzialności określonej w § 1 i 2 pracownik może się uwolnić, jeżeli wykáže, że szkoda powstała z przyczyn od niego niezależnych, a w szczególności wskutek niezapewnienia przez pracodawcę warunków umożliwiających zabezpieczenie powierzonego mienia (§3).

Stosownie do treści art. 125 k.p. na zasadach określonych w art. 124 k.p. pracownicy mogą przyjąć wspólną odpowiedzialność materialną za mienie powierzone im łącznie z obowiązkiem wyliczenia się. Podstawą łącznego powierzenia mienia jest umowa o współodpowiedzialności materialnej, zawarta na piśmie przez pracowników z pracodawcą (§1). Pracownicy ponoszący wspólną odpowiedzialność materialną odpowiadają w częściach określonych w umowie. Jednakże w razie ustalenia, że szkoda w całości lub w części została spowodowana przez niektórych pracowników, za całość szkody lub za stosowną jej część odpowiadają tylko sprawcy szkody (§2).

Szczegółowe zasady odpowiedzialności materialnej pracowników, zgodnie z delegacją ustawową zawartą w art. 126 § 1 k.p. określono w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 4 października 1974r. w sprawie wspólnej odpowiedzialności materialnej pracowników za powierzone mienie.

Zgodnie z brzmieniem § 2 ust 1 i 3 powyższego rozporządzenia, pracownicy mogą przyjąć na podstawie pisemnej umowy zawartej z pracodawcą wspólną odpowiedzialność materialną za szkody spowodowane powstaniem niedoboru w powierzonym im łącznie mieniu, na warunkach określonych w omawianym przepisie. Umowa o wspólnej odpowiedzialności materialnej co do zasady może być zawarta, jeżeli na przyjęcie wspólnej odpowiedzialności materialnej wyrażają zgodę wszyscy pracownicy zatrudnieni w miejscu powierzenia mienia. Jednocześnie, zgodnie z § 7 wskazanego wyżej rozporządzenia, wspólna odpowiedzialność materialna nie wyklucza odpowiedzialności indywidualnej za inne mienie powierzone danej osobie.

Stosownie do przepisu § 8 ust. 1 powyższego rozporządzenia warunkiem ustanowienia wspólnej odpowiedzialności materialnej jest powierzenie mienia łącznie wszystkim pracownikom, którzy mają być objęci taką odpowiedzialnością - na podstawie inwentaryzacji przeprowadzonej z ich udziałem lub z udziałem osób przez nich wskazanych oraz zapewnienie im możliwości zgłaszania uwag w związku z przebiegiem i wynikami inwentaryzacji. Powierzenie mienia powinno nastąpić w sposób prawidłowy. Prawidłowe powierzenie mienia to takie, które dla przejmującego ustala stan zerowy, czyli punkt wyjścia, w kierunku późniejszych rozliczeń. W praktyce jedynym sposobem realizacji tego obowiązku jest przeprowadzenie inwentaryzacji zdawczo-odbiorczej, polegającej na spisie składników towaru i oddaniu ich pod nadzór pracownika, bowiem to inwentaryzacja początkowa i końcowa dają możliwość wyliczenia ewentualnego braku (niedoboru w mieniu). Za prawidłowe przeprowadzenie inwentaryzacji na podstawie, której powierza się pracownikowi mienie z obowiązkiem zwrotu lub do wyliczenia się, odpowiadają nie tylko członkowie komisji inwentaryzacyjnej, lecz również pracownik, który w takiej sytuacji godzi się na przyjęcie odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 września 1986r. w sprawie o sygnaturze IV PR 254/86, Lex nr 12997). Inwentaryzacja winna być przeprowadzona z udziałem wszystkich pracowników, którzy mają być objęci taką umową o wspólnej odpowiedzialności za powierzone mienie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w wyroku z dnia 15 listopada 1985r. w sprawie o sygnaturze IV PR 221/85 (Lex nr 14871), pracownik, któremu powierzono mienie w sposób prawidłowy, ponosi odpowiedzialność materialną na podstawie art. 124 k.p., choćby nawet nie podpisał deklaracji o przyjęciu odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie.

Przepis § 12 rozporządzenia stanowi natomiast, że w umowie o wspólnej odpowiedzialności materialnej strony ustalają okres, w ciągu którego nieobecność pracownika w pracy nie ma wpływu na zakres odpowiedzialności zarówno tego pracownika, jak i pozostałych pracowników ponoszących wspólną odpowiedzialność materialną, zwany dalej "okresem ustalonym w umowie". W razie przedłużenia się nieobecności pracownika ponad okres ustalony w umowie, należy niezwłocznie, nie później niż w ciągu 7 dni od dnia upływu tego okresu, przystąpić do przeprowadzenia inwentaryzacji.

Jednocześnie z § 5 rozporządzenia wynika, że każda zmiana w składzie pracowników objętych wspólną odpowiedzialnością materialną wymaga zawarcia nowej umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej. W razie wypowiedzenia przez jedną ze stron umowy o pracę z pracownikiem ponoszącym wspólną odpowiedzialność materialną zakończenie inwentaryzacji powinno nastąpić najpóźniej w dniu rozwiązania umowy o pracę, o czym stanowi § 19 ust. 1 rozporządzenia.

Powyższe zagadnienie rozwija § 20 ust 1 i 2 rozporządzenia, zgodnie z którym w razie wypowiedzenia przez pracownika umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej albo odstąpienia od takiej umowy przez pracownika lub pracodawcę, pracownik ponosi wspólną odpowiedzialność materialną za szkodę w mieniu, której powstanie stwierdzono do dnia zakończenia inwentaryzacji, jeżeli zostanie ona rozpoczęta w wymaganym terminie; w razie bezskutecznego upływu terminu rozpoczęcia inwentaryzacji pracownik jest wolny od odpowiedzialności od dnia, w którym przestała go wiązać umowa o wspólnej odpowiedzialności materialnej. Przepis ten stosuje się odpowiednio w razie ustania stosunku pracy pracownika objętego wspólną odpowiedzialnością materialną.

W świetle powyższego, w myśl wyrażonego w orzecznictwie poglądu oraz w myśl powyżej powołanych wyżej regulacji, należy stwierdzić, że odpowiedzialność pracownika za powierzone mienie uwarunkowana jest zatem przede wszystkim istnieniem pisemnej umowy o odpowiedzialności materialnej, udokumentowanym powierzeniem (do zwrotu lub wyliczenia się) w związku z tą umową mienia pracownikowi w okolicznościach umożliwiających

mu (w toku inwentaryzacji) zgłaszanie zarzutów, powstaniem szkody w powierzonym pracownikowi mieniu oraz zawinieniami pracownika związanymi przyczynowo z powstaniem tej szkody (które w myśl wytycznych z 29 grudnia 1975r. o materialnej odpowiedzialności pracowników mogą wynikać z samego faktu zaistnienia szkody w mieniu powierzonym). Analogiczne stanowisko zaprezentował Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 lipca 1977r. w sprawie o sygn. IV PR 156/77, Lex nr 14399.

Ciężar dowodu i wykazania prawidłowego powierzenia mienia oraz nierozliczenia się z niego przez pracownika obciąża pracodawcę. Chcąc uwolnić się od odpowiedzialności, pracownik musi natomiast wykazać, że szkoda powstała z przyczyn od niego niezależnych a w szczególności wskutek niezapewnienia przez pracodawcę warunków umożliwiających zabezpieczenie powierzonego mienia, o czym stanowi art. 124 § 3 k.p.

Mając zatem na uwadze powyższe rozważania prawne oraz ustalenia faktyczne poczynione w toku postępowania, należy stwierdzić, że brak podstaw aby uznać ostatecznie sformułowane powództwo za zasadne.

Powodowa spółka naruszyła bowiem regulację § 5 omawianego rozporządzenia, zgodnie z którym każda zmiana w składzie pracowników objętych wspólną odpowiedzialnością materialną wymaga zawarcia nowej umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej oraz § 19 ust 1 rozporządzenia, zgodnie z którym w razie wypowiedzenia przez jedną ze stron umowy o pracę z pracownikiem ponoszącym wspólną odpowiedzialność materialną zakończenie inwentaryzacji powinno nastąpić najpóźniej w dniu rozwiązania umowy o pracę.

Jak wynika bowiem z poczynionych przez Sąd ustaleń, w okresie obowiązywania umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej z dnia 23 lutego 2013 roku, powodowa spółka rozwiązała z dniem 16 marca 2013 roku stosunek pracy z M. Z., pracownikiem związanym umową o wspólnej odpowiedzialności materialnej. W związku z tym zdarzeniem pracodawca nie przeprowadził jednak do daty ustania zatrudnienia tego pracownika żadnej inwentaryzacji. Mając zatem na uwadze okoliczność nieprzeprowadzenia przez pracodawcę inwentaryzacji w związku z rozwiązaniem umowy o pracę z pracownikiem związanym umową o wspólnej odpowiedzialności materialnej oraz treść powołanego powyżej przepisu § 5 i § 19 rozporządzenia należało stwierdzić, że ustanowiona umową z dnia 23 lutego 2013r. wspólna odpowiedzialność materialna pracowników została uchylona z dniem 16 marca 2013 roku. Powyższe stanowisko zostało również potwierdzone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 listopada 2003r. w sprawie o sygnaturze I PK 551/02 (Lex nr 124497), w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że niezawarcie nowej umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej w razie zmiany składu pracowników objętych taką umową uchyla wspólną odpowiedzialność za powierzone im mienie (art. 125 § 1 k.p. w związku z art. 124 k.p.).

Jednocześnie w ocenie Sądu brak podstaw aby zgodzić się ze stanowiskiem strony powodowej, zgodnie z którym przepis § 5 rozporządzenia doznaje ograniczeń i jego pełnej wykładni należy dokonać z uwzględnieniem treści § 12 i § 20 ust. 3 rozporządzenia oraz § 7 umowy. W ocenie Sądu przewidziany w umowie o wspólnej odpowiedzialności materialnej łączącej strony 90- dniowy okres nieobecności pracownika, nie mający wpływu na odpowiedzialność pracowników nie skutkuje bowiem uchyleniem obowiązku pracodawcy przeprowadzenia inwentaryzacji w związku z rozwiązaniem umowy z jednym z pracowników objętych taką umową. Zakresy przedmiotowe § 5 i § 12 są bowiem różne i pierwszy z nich dotyczy ustania zatrudnienia jednego z pracowników objętych wcześniej umową o odpowiedzialności materialnej, zaś drugi usprawiedliwionej nieobecności w pracy osoby objętej umową o odpowiedzialności materialnej, ale będącej ciągle pracownikiem. W konsekwencji w tych okolicznościach rozszerzająca interpretacja § 12 jest niedopuszczalna, a dokonana w sposób w jaki czyni to powodowa spółka czyniłaby przepisy rozporządzenia niespójnymi i nielogicznymi. Przepisy rozporządzenia w sposób bardzo precyzyjny określają bowiem zasady odpowiedzialności pracowników za mienie powierzone, mając na względzie restrykcyjny charakter takiej odpowiedzialności, mocno oddziałujący na sferę majątkową pracownika. Skoro zatem ustawodawca wyróżnił sytuacje, w których odpowiedzialność materialna pracowników oceniana i kształtowana jest różnie, pracodawca winien rozróżnienie to respektować.

Za całkowicie nietrafne należało przy tym uznać powołanie się powoda na chęć uniknięcia kosztów związanych z przeprowadzeniem dodatkowej inwentaryzacji w danym sklepie wynikających z utraty obrotów w związku

z zamknięciem sklepu czy wynagrodzeniem komisji inwentaryzacyjnej i osób uczestniczących w czynnościach inwentaryzacyjnych. Obowiązek przeprowadzenia inwentaryzacji w razie ustania zatrudnienia jednego z pracowników objętych umową o wspólnej odpowiedzialności wynika bowiem z przepisów prawa i jest rezultatem podjętej przez pracodawcę decyzji o podpisaniu tego rodzaju umowy z pracownikami. W konsekwencji, pracodawca nie może z jednej strony nakładając tak poważnego zobowiązania na pracowników jakim jest umowa o odpowiedzialności materialnej, z drugiej strony kierując się wyłącznie własną wygodą i rachunkiem ekonomicznym uniemożliwić pracownikom realną kontrolę sposobu realizowania takiej umowy.

W tych okolicznościach, mając na uwadze fakt rozwiązania w dniu 16 marca 2013 roku umowy o pracę z M. Z. związaną umową o wspólnej odpowiedzialności materialnej i brak stosownej inwentaryzacji najpóźniej w tej dacie, zgodnie z treścią § 5 i § 19 Rady Ministrów z dnia 4 października 1974r. w sprawie wspólnej odpowiedzialności materialnej pracowników za powierzone mienie w zw. z art. 125 § 1 i 2 kp w zw. z art. 124 § 1 kp, brak podstaw aby uznać powództwo w ostatecznie sformułowanym kształcie za zasadne.

Z tych względów orzeczono jak punkcie 1 wyroku.

Na podstawie art. 203 § 1 kpc w zw. z art. 469 kpc w związku z art. 355 § 1 kpc wobec skutecznego cofnięcia pozwu w części dotyczącej kwoty 84,23 zł dochodzonej tytułem należności głównej Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania nastąpiło w oparciu o treść art. 98 § 1 i 2 kpc stosownie do ostatecznego wyniku procesu. W związku z powyższym Sąd obciążył powoda na rzecz pozwanej kwotą 187 zł , która stanowiła koszt poniesiony przez pozwaną w związku z wezwaniami na posiedzenie Sądu w niniejszej sprawie . Zgodnie bowiem z treścią art. 98 § 2 kpc, do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego. Mając zatem na uwadze brzmienie powyższego przepisu oraz wysokość dochodzonych przez pozwaną kosztów procesu, orzeczono jak w punkcie 3 wyroku.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.